

Кому се дава тя с радост?

Ако всеки баща се запита, кое от децата му най-прилепва на сърце и кое най-неприлепва, сам ще си отговори: родителите обичат всичките си деца, най-много се радват на ония, които без всека помощ, без натякване отиват по пътя към вечността. Не са драги на родителите онези деца, които не дават надежда, „че ще станат хора“. Такива се наричат нехранимайковци, прахосници, пьянци, хаймани, разбойници — с една дума: не ще станат кжщовници, не ще пушат кумин не ще свият гнездо. А това значи: не ще гледат деца, — не ще продължат рода. Такива деца не дават вяра, че са добри пътници към вечността. По тях често родителите полагат много по-вече грижи от колкото за добрите си деца, но това е със цел да ги поправят и до като все още има надежди, че ще тръгнат по правия път. Изгуби ли родителя тази вяра, почва да скърби до като най-сетне любовта се обърне може би в презрение или детето бива прокудено, наказано.

Любовта към децата зависи от тяхната стойност като пътници към вечността, от поколението към което принадлежат. Най-новото поколение е и най-мило, защото то е най-близо до вечността „Изтжрсака“ като дете или поколение е най-мил. Затова, може би, старите хора обичат много внуците си . . .

Казват, че еднакво боляло за всички пръсти на ръката. Ако оприличим децата и поколенията на пръсти на една ръка протегната към бъдащото, то най-близо ще ни бъде оня, който най-много е отдалечил върха си от нас. Колкото върха на пръста е повече отдалечен от нас толкова повече се приближава до върха на бъдащото.

Ако предположим, че бъдащото за всеко поколение е един връх, в подножието на който са стигнали родителите, а билото трябва да стигнат децата, лесно ще си обясним отношенията на родителъ към деца, като ги изразим в усилия да се искачи връха.

Родителите желаят, да го изкачат всички им деца. Те се радват на успеха на най-първото, но полагат грижа да бъде настъпнато и от най-последното. Любов за настъпление към върха на бъдащото владее сърдцата на тварите. Успеха на това настъпление е цел на индивидуалния и вечен живот. В това настъпление към върха на бъдащото всеко същество е генерал и войник. Като войник се стреми само да стигне билото без да се страхува от смъртта, а като генерал се стреми да изравни с най-първия всички чинове от своята войска